

АРАБИН И ЗМИЯ.

(Източна приказка)

Пътувал арабин на кон през една пустиня.

В ръка държал своето дълго копие. Край пътя видел той някакво дърво, което горяло. В края на един от запалените му клони висела голяма змия, която нямало как да се спаси от огъня.

Змията, като видяла арабина, почнала да му се моли.

— Божичко! Помогни ми, спаси ме от смърт!

Арабинът прострял към клона своето дълго копие. Змията попълзляла по него, стигнала до ръката на арабина, от там до шията му, бързо се увила около нея и почнала да души човека.

— Какво правиш? — едва можал да изрече арабинът.

— Искам да те одуша, злобно отвърнала спасената змия и да се надсмее над тебе.

— Що е това, Боже мой? Шо за неблагодарност! Преди една минута аз не те ли спасих от явна смърт?

— Съжвръшено вярно, отговорила змията. Но кой на Божия свят не отплаща доброто със зло? Същото правя и аз.

— Не, змийо, не всички постъпват така. Само ти си тази, която отплащаш с неблагодарност.

— Не, не съм само аз, а всички — засжскала змията и почнала още по-силно да души човека.

— Пусни ми гърлото, почнал да се моли арабинът и слушай що ще ти кажа.

Змията го отпуснала малко.

— Нека попитаме три неща, които срещнем, дали говориш право. Ако всички потвърдят това, що казваш, прави с мене това, щото желаеш.

Змията се съгласила.

Стигнали до един извор, спрели се пред него и го попитали:

— Слушай, чисто и бистро изворче, казал арабинът. Аз спасих от огъня тази змия, а тя, вместо благодарност, иска да ме задуши, защото, казва тя,